

Armo & Totuus

No. 1 / 2005

”Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta”

(Room. 5:9)

Sisältö No. 1 / 2005

- 2 **Kuka sitten on minun lähimmäiseni? / David Oliver**
- 3 **Hebrealainen orja / C. H. MacIntosh**
- 5 **Pyhän Hengen jumaluus / Albert McShane**
- 7 **Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira / Jim Allen**
- 16 **Kysymyksiä ja vastauksia**
- 18 **Suuria evankeliumitekstejä / Brent MacLeod**

Keitä me olemme?

Olemme uskovia, jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Me uskomme,

- että on olemassa vain yksi Jumala, joka on ollut olemassa ikuisesti kolmena selvästi erottuvana persoonana: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä.
- että Jeesus Kristus oli Jumala ihmismuodossa; että Hän syntyi neitseestä; että Hän kuoli antaen itsensä uhriksi syntisten edestä; että Hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja astui taivaisiin.
- että syntiinlankeemuksen seurauksena ihmiskunta on synnin alaisuudessa ja että jokainen ihminen on syntinen luonnoltaan ja teoiltaan.
- että Jumala tarjoaa meille armossaan ja hyvydessään täydellistä ja ilmaista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa ja että tämä pelastus annetaan meille lahjaksi.
- että henkilökohtaisen katumisen ja uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ihminen syntyy uudesti, vastaanottaa Pyhän Hengen, julistetaan syyttömäksi Jumalan edessä, saa ehtoitta anteeksi kaikki syntinsä, saa ikuisen elämän ja muuttuu uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.
- että Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen voi tietää ja olla varma pelastuksestaan ja että tämä ei koskaan joudu kadotukseen.
- että uskovat tulisi kastaa upottamalla, joka on ulkoinen merkki uskovan sisällä tapahtuneesta Jumalan puoleen kääntymisestä.
- että tosi seurakunta, Kristuksen ruumis, koostuu kaikista tosi uskovista alkaen ensimmäisestä helluntaista aina seurakunnan ylöstempaukseen asti.
- että paikallisseurakunta koostuu tosi uskovista, jotka on kastettu ja jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen nimeen apostolien opetuksen mukaisesti.
- että jokaisella uskovalla on Jumalan edessä papin tehtävä.
- että Raamattu on Jumalan Sana ja että se on Hänen täydellinen ja lopullinen ilmoituksensa.

web: <http://www.JesusOnHerra.com>

Kuka sitten on minun lähimmäiseni? (Luuk. 10:29)

Tsunami . . . olimmeko ottaneet huomioon sen piilossa olleen hävitysvoiman? Aallot vyöryivät peittävästi hiljaisesti. 15 minuutissa pääaalto kaappasi sen ensimmäiset, paha-aavistamattomat tuhannet. Lopulta tuo käsittämätön tuhoisuus runteli rannikoita 5000 kilometrin alueella. Mitkään hälytysjärjestelmät eivät varoittaneet ihmisiä niiden seitsemän tunnin aikana. He eivät olleet koskaan kohdanneet mitään tällaista. Miljoonat menettivät kaiken mitä he omistivat. Liian useat menettivät elämänsä. Kaikki oli muutaman epätodellisen hetken tulosta.

Iankaikkinen tuomio . . . olemmeko ottaneet huomioon tuon piilossa olevan kadotuksen? Sen aallot vyöryvät peittävästi kohti miljardeja ihmisiä. Ne hukuttavat paha-aavistamattomia tuhansia ympäri maailmaa. Herpaantumatta, nuo aallot eivät vaimene. Ikuisesti. Olemassa olevat hälytysjärjestelmät ovat peittäneet ja sientöineet miljoonien kohtalon. Ne, jotka kulkevat tuon käsittämättömän tuhon tietä, eivät koskaan ole kohdanneet mitään sellaista. He eivät tunnista hälytysmerkkejä. Jokainen kadottaa sielunsa, hänen mittamattoman arvokkaan aarteensa, kaiken. Jokainen hetki merkitsee.

Sanat tai materiaaliset lahjoitukset eivät voi riittävästi ilmaista myötätuntoamme niitä miljoonia kohtaan, jotka äkillisesti menettivät rakkaitaan ja omaisuuttaan niiden joulukuun 26:n, 2004, kohtalokkaiden tuntien aikana. Koska he ovat nyt niin kaukana niin monesta meistä, nuo itkevät sielut ovat kasvottomia muukalaisia, silti me emme ole – emme saa antaa itsemme ajatella että olemme – jotenkin irrallaan heistä.

Vertauksessaan samarialaisesta naisesta, Herra tekee selväksi, että vanhurskaus aktiivisesti ilmaisee myötätuntoaan tarvitsevia kohtaan. Rakkaus lähimmäisiämme kohtaan etsii tapoja osoittaa armoa.

Tsunamin uhrit ovat oikeudenmukaisesti tavoittaneet maailman huolehtivaisia sydämiä. Silti vieläkin kaukaisemman itkun ääni anoo vastakaikua uskovilta sydämillä. Kuten rikkaan miehen rukous (Luuk. 16:27, 28), niiden huudot, jotka ovat iankaikkisen tuomion aaltojen otteessa, anovat sielujen perään, jotka laiskottelevat ajan rannoilla. Kuka varoittaisi kadotuksen tilassa olevia?

Hallitukset tulevat kuluttamaan miljoonia varoitusjärjestelmiin ehkäisemään tällaisen tsunamituhon toistumisen, kuinka epätodennäköistä sen toistuminen sitten onkaan. Mutta iankaikkisen tuomion aallot tulevat varmasti huuhtomaan yli lähimmäisiemme. Tsunamin uhrit ovat ehkä kaukana meistä; meidän huolenpitoamme tuskin saa aikaan täyttä sitoutumista heidän hämmästyttävien suurien tarpeittensa täyttämiseksi. Mutta lähimmäisemme ovat tässä ja nyt. Olemmeko huolissamme heistä? Olemmeko täysin sitoutuneet heidän hämmästyttävän suuren tarpeensa täyttämiseen? Omistammeko itsemme tehokkaaksi hälytysjärjestelmiksi ja ehkäisemme heidän iankaikkisen kadotuksensa?

Maikhaon rannalla Pohjois-Thaimaassa, 10-vuotias Tilly Smith havaitsi Tsunamin varoitusmerkit. Vanhempiensa kanssa hän turvallisesti evakuoiti sata sielua rannalta. Tuhoutuneen rannikon tuolla osalla ei ollut yhtään uhria.

Mitä voi pieni yksinäinen ääni saada aikaan iankaikkisuuden rannikon kapealla kaistaleella? Onko meillä tehokkaassa käytössämme kalenterit, raamatuntekstit, evankelioivat jääkaappimagneetit, traktaatit, oikein ajoitetut sanat, tehokkaat kontaktit, koti-raamattutunnit, naapuruston lastenkoukset, säännölliset evankeliumisarjat? Saako aito evankeliuminäky meidät liikkeelle? Onko evankeliumi tuttu naapureilleni? Olenko tuonut heidät kuulemaan evankeliumin saarnaamista?

David Oliver

Hebrealainen orja (2 Moos. 21:2-6)

"Jos sinä ostat hebrealaisen orjan, niin hän palvelkoon kuusi vuotta, mutta seitsemäntenä hän pääsköön vapaaksi maksutta. Jos hän on tullut yksinäisenä, niin yksinäisenä lähteköönkin; mutta jos hän oli nainut, niin lähteköön vaimo hänen kanssaan. Jos hänen isäntänsä on antanut hänelle vaimon, ja tämä on synnyttänyt hänelle poikia tai tyttäriä, niin vaimo lapsinensa jääköön isännän omaksi, ja hän lähteköön yksinään. Mutta jos orja vakuuttaa: 'Minä rakastan isäntääni, vaimoani ja lapsiani enkä tahdo päästä vapaaksi', niin hänen isäntänsä vieköön hänet Jumalan eteen ja asettakoon hänet ovea tai pihimpieltä vasten, ja hänen isäntänsä lävistäköön hänen korvansa naskalilla, ja hän olkoon hänen orjansa ainiaan" (2 Moos. 21:2-6). Orja oli vapaa lähtemään, minne häntä halutti. Hän oli täyttänyt kaikki velvollisuudet, eikä kukaan enää voinut häntä sitoa. Mutta rakkaudesta isäntäänsä, vaimoonsa ja lapsiinsa hän vapaaehtoisesti suostui ainaiseen orjuuteen; vieläpä hän oli valmis omassa ruumiissaan kantamaan tuon orjuutensa merkkiä.

Jokainen Hengen valaiseman lukija näkee hyvin selvästi, kuinka nämä sanat soveltuvat Herraan Jeesukseen Kristukseen. Hänessä näemme tuon ainosyntyisen, joka oli Isän luona ennen maailman perustusten laskemista; Häneen on Jumala mielistynyt. Hän olisi iäti voinut pysyä korkeassa asemassaan ja kirkkaudessaan, sillä ei mikään muu voinut pakottaa Häntä luopumaan siitä, kuin Hänen ääretön rakkautensa. Mutta niin Hän rakasti Isää, jonka läiset suunnitelmat ja neuvopäätökset läheisesti liittyivät tuohon rakkauteen, ja niin Hän rakasti seurakuntaansa ja sen jokaista jäsentä, joiden pelastus riippui kokonaan Hänestä, että Hän vapaaehtoisesti tuli tänne alas maan päälle, alensi itsensä, luopui kaikesta kunniaista, otti orjan muodon ja suostui ruumiissaan ainaisesti kantamaan palvelijatoimensa merkkiä.

Näihin merkkeihin viittaa psalmin-kirjoittaja sattuvasti: "Korvani sinä avasit" (Ps. 40:7). Tämä psalmi kuvaa Kristuksen altista antautumista Jumalan tahdon varaan. "Silloin minä sanoin: "Katso, minä tulen; kirjakkääröön on kirjoitettu, mitä minun on tehtävä. Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni".

Hän tuli tekemään Jumalan tahdon, vaatipa se sitten mitä tahansa. Milloinkaan Hän ei tehnyt omaa tahtoaan, ei silloinkaan, kun Hän vastaanotti syntisiä ja pelasti heidät, vaikkakin Hän antautui tuohon työhön rakastavan ja säälivän sydämensä koko voimalla ja innolla. Mutta senkin työn Hän teki vain Isän tahtoa toteuttaen. "Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos. Sillä minä olen tullut taivaasta, en tekemään omaa tahtoani, vaan hänen tahtonsa, joka on minut lähettänyt. Ja minun lähettäjäni tahto on se, että minä kaikista niistä, jotka hän on minulle antanut, en kadota yhtäkään, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä" (Joh. 6:37-39).

Tässä näemme ihanan kuvan Kristuksesta palvelijana. Armossaan Hän pitää tehtävänä ottaa vastaan kaikkia, joita Jumalan neuvopäätös tarkoittaa. Eikä Hän ainoastaan ota vastaan heitä, vaan myös varjelee ja säilyttää heidät kaikissa tämän elämän vaivoissa ja koetuksissa, vieläpä kuolemassakin. Ja viimein Hän herättää heidät viimeisenä päivänä. Jumalan seurakunnan heikoinkin jäsen on siis täydellisesti turvassa. Jumalan iäinen neuvopäätös tarkoittaa Häntä, ja tämän neuvopäätöksen toteutumisen takaa Kristus. Jeesus rakastaa Isää, ja tähän rakkauteen perustuu jokaisen Hänen lunastamansa ikuinen turvallisuus. Jokaisen syntisen pelastus on eräissä merkityksessä ainoastaan ilmaus siitä rakkaudesta, jolla Kristus rakastaa Isää. Jos ainoakaan heistä voisi jostakin syystä hukkaa, todistaisi se, ettei Kristus kykene toteuttamaan Isän tahtoa. Ja se taas olisi Hänen pyhän nimensä häpäisemistä. Mutta Hän saa kaiken kunnian ja majesteettiuden kautta kaiken ian-kaikkisuuden.

Näin tuo hebrealainen orja siis kuvaa Kristusta, joka rakasti Isäänsä alttiiksi antautuvalla rakkaudella. Mutta vielä enemmän: "Minä rakastan ... vaimoani ja lapsiani". "Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen, vedellä pesten, sanan kautta, saadakseen asetetuksi eteensä kirkastettuna seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä ryppyä eikä mitään muuta sellaista, vaan joka olisi pyhä ja nuhteeton" (Ef. 5:25-27). Monessa muussakin raamatunkohdassa puhutaan Kristuksesta juuri tuon

Hebrealainen orja (2 Moos. 21:2-6)

hebrealaisen orjan todellisena vastineena, sekä rakkaudessaan seurakuntaansa, ruumiiseensa, että sen yksityisiin jäseniin. Siten todistavat Hänestä mm. luvut Matt. 13, Joh. 10 ja 13 sekä Hebr. 2. Kaikki nämä Raamatun kohdat valaisevat samaa asiaa.

Tämän Kristuksen rakkauden tunteminen synnyttää meissä ehdottomasti vastarakkautta Häneen, joka saattoi rakastaa meitä niin puhtaalla ja uhrautuvalla rakkaudella. Kuinka hebrealaisen orjan vaimo ja lapset saattoivat olla rakastamatta häntä, joka vapaaehtoisesti luopui vapaudestaan saadakseen alati olla heidän kanssaan? Ja mitäpä tuon varjokuvan rakkaus vielä oli verrattuna Hänen rakkauteensa, joka oli varjokuvan todellinen vastine? Siihen verrattuna se ei ole vielä mitään - "... ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä" (Ef. 3:19). Tämä rakkaus pakotti Häntä ajattelemaan meitä jo ennen maailman perustuksen laskemista. Se sai Hänet aikojen täytyessä astumaan alas tänne ja vapaaehtoisesti asettumaan oven pihtipieleen, kärsimään meidän puolestamme ristillä, jotta Hän voisi koroittaa meidät sinne, missä Hän itsekin on iäti oleva, valtakunnan kunniaan ja kirkkauteen.

En käy sen laajemmin yksityiskohtaisesti käsittelemään kaikkia näissä luvuissa lausuttuja käskyjä ja säädöksiä, sillä se veisi minut kauemmaksi kuin mihin tällä kertaa tunnen kehoitusta kajota. Sanon vain lopuksi, että on mahdoton lukea näitä Raamatun paikkoja huomaamatta sitä syvää ja ihmeellistä viisautta, sitä täydellistä oikeudenmukaisuutta ja samalla sitä ihmeellistä ja hellää huolenpitoa, mikä niistä kaikista kuvastuu. Ja ne luettuamme olemme vakuuttuneita siitä, että tässä puhuu ainoa totinen, viisas ja armorikas Jumala.

Suokoon Herra, että kaikki Raamatun tutkimisemme nöyryyttäisi sydämemme rukoilemaan ja kunnioittamaan Häntä, palvelemaan Häntä ainoaa, jonka täydelliset ja oikeat tiet sekä ihanat ominaisuudet loistavat Sanassa näin selvinä ja kirkkaina, ilahduttaen, rohkaisten ja vahvistaen Hänen verellä lunastettua kansaansa.

C. H. MacIntosh

Pyhän Hengen jumaluus

Kaikki Pyhään Kolminaisuuteen uskovat ovat vakuuttuneet siitä, että vaikka on vain yksi Jumala, jumaluudessa on kolme persoonaa. Jokainen näistä persoonista on Jumala, ja silti ei ole kolmea Jumalaa, vaan vain yksi Jumala ilmentyneenä kolmessa persoonassa. Nämä persoonat voidaan erottaa toisistaan, mutta ydintä ei voida jakaa. Tämän kirjoituksen tarkoitus on osoittaa Raamatusta, että Pyhä Henki voidaan tunnistaa Jumalaksi, ja että Hän on persoona eikä pelkästään jokin vaikutus tai voima, jota käytetään pyhissä toimissa. Ilmaisut, jotka Raamatussa liittyvät Pyhään Henkeen, kuten "näyttää maailmalle todeksi" (Joh. 16:8), "rukoilee Jumalan tahdon mukaan" (Room. 8:27), "tietää" (1 Kor. 2:11) ja "Henkeä älkää sammuttako" (1 Tess. 5:19), eivät ole sellaisia, jotka liittyisivät elottomiin voimiin. Lahjojen jakamisen osalta on sanottu, että Hän jakaa niitä tahtonsa mukaisesti (1 Kor. 12:11). Tahdon harjoittaminen on sellaista, jota vain persoona voi tehdä. Kun Herra lupasi opetuslapsilleen, että Hän lähettäisi "Puolustajan" (sana, jonka yhteydessä on käytetty maskuliinipronominia, ja jota tuohon aikaan käytettiin vain kuvaamaan tilannetta, jossa persoona on kutsuttu apuun), Hän teki selväksi, että Pyhä Henki olisi toinen Hänen kaltaisensa, koska Hän "näyttäisi todeksi", "ohjaisi", "kuulisi", "puhuisi" ja "näyttäisi" (Joh. 16:13). Ap.t. 15:28:ssa esitetty määräys on sanoin: "Sillä Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi". Tapa, jolla Hänet on yhdistetty kokonaisuudeksi persoonien kanssa, on lisävahvistus siitä, että Hän samoin on persoona.

Ehkäpä parhaiten tunnettu raamatunpaikka, joka todistaa että Hän on erillinen persoona, on Matteus 28:n kastekaava: "Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen" (Jae 19). Tämän kohdan rinnalle voidaan ottaa 2 Kor. lopetussanat: "Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän kanssanne". Näissä molemmissa kohdissa jumaluuden kolme persoonaa on yhdistetty sellaisella tavalla, että Pyhän Hengen persoonallisuuden ja jumaluuden kieltäminen olisi yhtä järjetöntä kuin Isän ja Pojan persoonallisuuden kieltäminen.

Se, että Pyhä Henki ei ole vain persoona, vaan yksi Kolminaisuuden kolmesta persoonasta, on samoin tehty selväksi Raamatussa. Luomisessa Hän liikkui vetten

päällä (1 Moos. 1:2). Jumalan tekemiä töitä on sanottu Pyhän Hengen tekemiksi. Job sanoi: "Hänen Henkensä kautta kirkastui taivas" (Job. 26:13, engl. käännös), ja Elihu sanoi: "Jumalan henki on minut luonut, ja Kaikkivaltiaan henkäys elävöittää minut" (Job. 33:4). Ristin valtavissa teoissa kaikki Kolminaisuuden kolme persoonaa olivat mukana. Tämä nähdään Heb. 9:14:ssä, mistä luemme "Kristuksen verestä", "iankaikkisesta Hengestä" ja "Jumalasta". Se tosiasia, että Hän on ikuinen, on lisätodistus Hänen jumaluudestaan. Niiden, jotka ovat syntyneet Jumalasta (Joh. 1:13), on myös sanottu syntyneen Hengestä (Joh. 3:6). Korinton pyhät olivat "Jumalan temppeli", koska Jumalan Henki asui heissä (1 Kor. 3:16). Tämä kertoo, että asuja oli jumalallinen. Kun Ananias valehteli Pyhälle Hengelle, hän valehteli Jumalalle (Ap.t. 5:3-4). Pietari yhdistää Kolminaisuuden persoonat, kun hän kirjoittaa Aasian muukalaisille. He olivat Isän valitsemia, Hengen pyhittämiä ja Kristuksen verellä vihmottuja (1 Piet. 1:2). Samoin Paavali yhdistää jumaluuden persoonat kirjoittaen "Jumalan rakkaudesta", "Pyhän Hengen antamisesta" ja "Kristuksesta joka kuoli" (Room. 5:5-6). 1 Kor. 12:4-6:ssa luetellussa, Pyhä Henki on asetettu samaan yhteyteen "saman Jumalan" ja "saman Herran" kanssa (ks. myös 1 Kor. 6:11). Anteeksiantamaton synti, josta Herra puhui, oli Pyhän Hengen pilkka. Jollei Hän olisi persoona, ei Häntä kohtaan voitaisi tehdä syntiä, ja jollei Hän olisi Jumala, tuo synti ei voisi olla niin vakavaa, ettei sitä voitaisi antaa anteeksi.

Kristuksen syntymä oli sellainen ihme, jonka vain jumalallinen persoona saattoi toteuttaa. Pyhän Hengen on sanottu olevan "Korkeimman voima", joka varjoaisi Marian, ja tekisi hänet kykeneväksi synnyttämään Jumalan Pojan (Luuk. 1:35).

Hengen jumaluus on myös näkyvänä jumalallisen innoituksen piirissä, koska se mitä Herran ääni sanoi Jesaja 6:ssa, on Paavalin mukaan Ap.t. 28:ssa sanottu Pyhän Hengen puhumaksi. Se mitä Herra Jeremia 31:ssä sanoi uudesta liitosta, on Hebrealaiskirjeessä sanottu Pyhän Hengen todistamaksi (Heb. 10:15). Pyhää Henkeä on myös kutsuttu Herraksi sanoin: "Sillä Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siinä on vapaus". Mooses oli ollut Herran läsnäolossa niin, että hänen kasvonsa loistivat, ja apostoli

Pyhän Hengen jumaluus

lausuu, että Se jonka seurassa hän oli ollut, oli Henki (2 Kor. 3:17).

Pyhän Hengen jumaluus ilmenee myös siinä tosiseikassa, että Hän on kaikkialla läsnäoleva, kuten kysymykset, "Minne minä voisin mennä, kussa ei sinun Henkesi olisi, minne paeta sinun kasvojesi edestä?", selkeästi ilmaisevat (Ps. 139:7). Hän on kaikkialla siellä missä Herrakin. Hän on myös kaikkietävä, "sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin" (1 Kor. 2:10). Lisäksi, hänen kaikkivoimaisuutensa on ilmoitettu Sakarias 4:6:ssa, josta luemme: "Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot". Nämä kolme ovat ne suuret, erottavat jumaluuden ominaisuudet.

Kun käsitellään Kolminaisuuden persoonia, on muistettava, että vaikka He ovat yhtä perusolemuksestaan, ja kaikki ovat yhtä jumalaisia, silti kaikilla on oma vaikutuspiirinsä. Isä on vaikuttava tahdon ja tarkoituksen asioissa, Poika tekee ja toimii ja Henki voimassa ja vaikutuksessa. Vaikka sekä Poika että Henki ovat Isän lähettämiä, se ei tarkoita, että He olisivat ala-arvoisempia Häneen verrattuna, vaan paremminkin, että He ovat halukkaita kanssatoimijoita jumalallisen suunnitelman täytäntöönpanossa.

Albert McShane

Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira

Tutkikaamme Ilmestyskirjan lukua 2 ja tänä iltana luemme jakeesta 18 lähtien: *"Ja Tyatiran seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Jumalan Poika, jolla on silmät niinkuin tulen liekki ja jonka jalat ovat niinkuin kiiltävä vaski: Minä tiedän sinun tekosi ja rakkautesi ja uskosi ja palveluksesi ja kärsivällisyytesi ja että sinun viimeiset tekosi ovat useammat kuin ensimmäiset. Mutta se minulla on sinua vastaan, että sinä suvaitset tuota naista, Iisebeliä, joka sanoo itseään profetaksi ja opettaa ja eksyttää minun palvelijoitani harjoittamaan haureutta ja syömään epäjumalille uhrattua. Ja minä olen antanut hänelle aikaa parannuksen tekoon, mutta hän ei tahdo parannusta tehdä eikä luopua haureudestaan. Katso, minä syökseen hänet tautivuoteeseen, ja ne, jotka hänen kanssaan tekevät huorin, minä syökseen suureen ahdistukseen, jos eivät tee parannusta ja luovu hänen teoistansa; ja hänen lapsensa minä tappamallaופן, ja kaikki seurakunnat saavat tuntea, että minä olen se, joka tutkin munaskuut ja sydämet; ja minä annan teille kullekin tekojenne mukaan. Mutta teille muille Tyatirassa oleville, kaikille, joilla ei ole tätä oppia, teille, jotka ette ole tulleet tuntemaan, niinkuin ne sanovat, saatanan syvyyksiä, minä sanon: en minä pane teidän päällenne muuta kuormaa; pitäkää vain, mitä teillä on, siihen asti kuin minä tulen. Ja joka voittaa ja loppuun asti ottaa minun teoistani vaarin, sille minä annan vallan hallita pakanoita, ja hän on kaitseva heitä rautaisella valtikalla, niinkuin saviastiat heidät särjetään - niinkuin minäkin sen vallan Isältäni sain - ja minä annan hänelle kointähden. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo"*. Jumala siunaa Sanansa.

Havaitsimme Efeson kohdalla, että punnitsimme Herran viestiä langenneelle seurakunnalle. Se oli Herran Sana Efesolle. Sen salaisuus oli intohimon kylmeneminen - "sinä olet hyljännyt ensirakkautesi", mikä oli Kristuksen persoona. Seuraavina iltoina huomasimme, että sana joka kuvasi Smyrnaa, oli "pelokas" seurakunta. Sen kohdalla sanat, jotka nousevat mieleen, ovat pakottaminen ja vaino, joka oli pääasiassa ulkopuolelta tulevaa. Kun perjantai-iltana tutkimme Pergamon seurakuntaa, havaitsimme että sana joka kuvaisi sitä oli "horjuva" seurakunta, koska se mikä oli luontaista heidän esiintymisessään oli tämä:

kompromissi. Periaatteiden kompromissi, joka lopulta johtaisi toiseen luopumisen tilaan. Ja tämän me tulemme näkemään tänä iltana, Tyatiran seurakunnassa, missä sana joka kuvaisi tuota seurakuntaa, luulen ja uskon, on sana "väärä". Koska siellä emme tule näkemään pelkästään pakottamista ulkopuolelta, vaan tulemme näkemään periaatteiden kompromissia seuranneet tulokset, jotka johtaisivat rappioitumiseen. Ja tuo rappioituminen olisi itse asiassa Tyatiran seurakunnan saastutus.

Havaitsimme Smyrnassa, että siellä oli yhdenlaista vastustusta, joka kuvattiin sanoilla "saatanan synagooga". Pergamossa huomasimme, että vastustuksen kuvattiin satelevan Saatanan valtaistuimelta. Ja täällä tulemme näkemään jotain vieläkin syvempää ja pimeämpää. Sitä kutsutaan Saatanan syvyyksiksi. Nyt te voitte nähdä kehityksen.

Mutta sallikaa minun pysähtyä hetkeksi ja pyytää teitä palaamaan kanssani, ja asettamaan itsenne Tyatiran kylän tai kaupungin tilanteeseen. Kysykää itseltänne, millaista olisi ollut kasvaa Tyatirassa. Tietyt asiat olisivat taustallanne. Tietyt asiat vaikuttaisivat ajatteluunne. Siinä on yksi yhteinen tekijä näillä seurakunnilla. Uskon että Herra on alleviivaamassa, että ympäristöllä, miten tahansa sitä katsottekin, on vaikutuksensa seurakuntaan. Se on tärkeää.

Mutta täällä on kolme vaikutusta. Ensimmäinen on tämä: olisit kasvanut Tyatirassa, jolla oli sodan traditiot. Se on korostunut muutamissa asioissa, jotka tiedämme Tyatirasta. Tuolla kaupungilla oli ollut merkittävä sotilaallinen rooli - se sijaitsi strategisessa paikassa idän ja lännen valtatiellä. Mutta asiat olivat muuttuneet; silti tyatiralaiset eivät halunneet ajatella, että ne olivat muuttuneet. Ja yksi asioista, joka oli tullut tietoon hiljattain, olivat kolikot jotka oli löydetty Tyatirasta, kantaen aurinkojumalan kuvaa. Ja hänet on kuvattu soturina etenemässä kaksiteräisen taistelukirveen kanssa. Se oli sodan historia. Eikö ole merkityksellistä, että Herra Jeesus esittelee Itsensä tälle seurakunnalle Poikana, Jumalan Poikana. Siellä oli sodan traditio. Mutta Pergamon kaupungin jälkeen se oli ylentänyt itsensä Rooman valtakunnan ylimpään valtaan vuonna 132 eKr. Tyatira menetti kaiken sotilaallisen merkityksensä. Se oli täysin puolustuskyvytön. Ja siksi sen

Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira

periaate politiikassa oli tämä: kompromissi. He eivät koskaan voineet esiintyä minkään asian puolesta.

Siinä oli yksi vaikutus. Toinen vaikutus Tyatiran kaupungissa oli tämä: sillä ei ollut poliittista tai sotilaallista tekemistä, vaan uskonnollista. Ja siellä sana jota kaipaatte, on palvominen. Mitä he sitten palvoivat? No, Tyatira oli riittävän avaramielinen palvomaan mitä tahansa, mitä voitiin palvoa. He eivät olleet, niinkuin voitaisiin sanoa, vähän fanaattisia - saatoit palvoa ketä tahansa Zeuksesta Apollon kautta Afroditeen, Sybillea - koko lista jumalia. Tyatirassa sinulla saattoi olla aivan oma uskomuksesi. He itse asiassa olivat valmiit hyväksymään minkä tahansa uskonnon sillä ehdolla, ettei se häirinyt muita. Ja siinä teillä on Tyatiran uskonnollinen tausta. Ja se oli myös leimaantunut kompromissilla. Kunhan et vain ollut fanaattinen, tai kiihkeämielinen, tai itsepäinen - siksi he olisivat sitä kutsuneet, sinä saatoit asettua varsin onnellisesti aloillesi Tyatirassa. Se oli se periaate, jolle heidän palvontansa oli rakennettu.

Kolmas asia oli tämä: siellä ei ollut ainoastaan sotaa ja palvontaa, vaan pääasia oli tämä: heidän varakkuutensa - se oli varakas kaupunki. Koska sinne oli syntynyt suuri villan kauppaus - ja tuon villan värjäys. Ja he saivat kuuluisaa Tyatiran purppuraa värimataran juuresta, jota kasvoi siellä. Ja he olivat perustaneet Tyatiraan työmiesten suurimman kombinaatin, joka tuotti kudontaa, värjäystä ja villan käsittelyä. Niinpä siellä heidän koko ajatusmaailmansa oli keskittynyt villakauppaan. Nyt voitte nähdä, miksi he eivät voineet muodostaa poliittisia linjauksia - sehän olisi tullut varsin kalliiksi, kuten tiedätte. Eivätkä he myöskään voineet muodostaa hengellisiä linjoja. Ei, myös se olisi saattanut tulla varsin kalliiksi. Ja eräs toinen asia ilmeni: jos elit Tyatirassa, ja halusit työskennellä siellä, sinun oli parasta kuulua kutojien kiltaan, tai nahkurien kiltaan tai värjääjien kiltaan. He itse asiassa pitivät yllä järjestelmää, jolloin et voinut tehdä työtä kuulumatta johonkin näistä killoista. Koska jos et kuulunut, et työskennellyt etkä siten syönytään. Se oli niin yksinkertaista.

Nyt voitte nähdä, kuinka yleistä myönteisyyksien tekemisen täytyi olla. Mutta voitte myös nähdä, kuinka vaarallista se saattoi olla, koska hyvin todennäköisesti tämä nainen, Isebel - ja tulen kohta

osoittamaan, että uskon todella olleen olemassa naisen, ei välttämättä Isebelnimisen - mutta todellinen opettaja, joka opetti kompromissia. Ja hän teki sitä hyvin loogisesti ja huolellisesti. Luultavasti hänen argumenttinsa oli tämä: "sinunhan täytyy syödä, eikö niin?" Sehän vetoaa terveeseen järkeen. "Onhan sinun syötävä, joten sinun täytyy tehdä työtä". "Ja jos sinun on tehtävä työtä, silloin sinun täytyy välttämättä kuulua kauppakiltaan". Ja tarkoittaako se, että kauppakillassa sitten olisi jotain väärää? "No, me tiedämme", opettaja saattaisi sanoa, "että kaikissa näissä kauppakilloissa on suuria juhlia. Ja tiedämme, että jokainen juhla päättyy orgioihin. Ja pian huvi muuttuu haureudeksi". Ja se päättyy huonosti. Siinä on tuo historia.

Mutta tiedätkö, ei teidän tarvitse osallistua siihen moraalisesti, te voitte pysyä erossa siitä, ettekö voikin? Mutta on jotain muutakin, protestoija saattaisi sanoa. Tämä ei pelkästään saa minua sitoutumaan kaupallisesti, ja sen vuoksi moraalisesti, vaan se koskettaa minua hengellisesti. Koska jokainen juhla, jokainen kauppakillan juhla, alkoi juomauhrilla, joka vuodatettiin erälle jumalalle. Ja siksi jokainen osallistuja olisi yhteydessä hengellisesti tuohon jumalaan. Ja Isebelin opetus ilmeisesti meni näin: mutta sinähän olet kristitty ja sinun on syötävä. Siksi sinun on tehtävä työtä, ja siksi sinun on kuuluttava. Mutta sinähän voit vetää rajan, eikä sinun tarvitse joutua tekemisiin moraalisesti tai uskonnollisesti. Ettekö havaitse kompromissia? Olisi liian kallista olla jääräpäinen, fanaattinen, kiihkomielinen - se maksaisi työpaikkasi, se maksaisi rahaa. Pitäkääpä se mielessä.

Siinä on se käytännön tilanne, jonka kohtaisitte, jos olisitte eläneet Tyatirassa. Menkäämme nyt, kuten olemme tehneet muinakin iltoina, profeetalliseen opetukseen. Ja katsotaan kuinka se meni. Olemme havainneet, että nämä seurakunnat on pantu määrättyyn järjestykseen. Koska - niin uskomme - Herra haluaa alleviivata tiettyä ajatusten kehittymistä ja vaarojen kehittymistä, joka seuraisi seurakuntia läpi tämän dispensaation. Uskoimme, että Efeson seurakunta edusti varhaista vaihetta, ehkäpä apostolista ja jälkiapostolista aikaa seurakunnan todistuksessa. Ajankohta, jonka koeluontoisesti asetimme, olematta dogmaattisia sen suhteen, olisi jotakuinkin

Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira

vuosi 169 jKr. Tuo ajankohta osuu samaan aikaan kuin Polykarpuksen marttyrikuolema, ja se on ehkä hyvä kohta vetää viiva. Koska sitä seuraavat vuodet näkivät vainon kiihtymisen, jotka leimusivat seurakunnan yllä - tietenkin sitä oli tapahtunut ennen tuota aikaa, Neroista oli tullut Rooman valtiasta vuonna 54 jKr, ja hän todella oli aloittanut sen. Mutta ne kiihtyivät tuon jälkeen, ja toinen vaihe ei ollut intohimo, vaan se oli vaino. Ja tuo aikakausi, kuten havaitsimme Smyrnassa, tuli kestämään noin 312 jKr saakka. Saatatte sanoa, miksi juuri tuo ajankohta? Ja sehän oli Konstantinuksen tunnustaman kääntymyksen ajankohta. Ja siitä päivästä lähtien asiat saivat aivan uuden käänteen. Ja Efesosta me tulimme Smyrnan kautta Pergamon aikaan. Tuo Pergamon aika, uskomme, kesti vuodesta 312 jKr vuoteen 606 asti. Noiden päivien ylle voisit laittaa sanan "suosiminen" - kun kristinuskosta tuli suosittu asia. Silloin kristittyjä ei enää vainottu. Mutta maailma laittoi käteensä sinun olkapäällesi, parhaana kaverinasi; sinä kuuluit - ja oli suosittua olla kristitty.

Saatat sanoa, miksi vetää viiva vuoden 606 kohdalle. Se oli se vuosi, jolloin Rooman piispa vihittiin universaalin piispan virkaansa. Ja se itse asiassa merkkasi ajankohdan paaviuden kehittymiselle, niin että suosiminen on nyt saavuttanut tietyn huippukohtansa. Voitte Pergamossa nähdä, kuten teimme perjantai-iltana, kompromissin periaatteen kehittymisen, joka tänä iltana vie meidät sisälle Tyatiraan, näkemään suosimisen lopullisen tuloksen, joka päättyy saastumiseen. Ja tulemme tänä iltana näkemään paaviuden kehittymisen. Ajankohdat, jotka jälleen koeluontoisesti asetetaan, vuodesta 606 jKr vuoteen 1519 saakka. Sanot, mitä nuo päivät pitävät sisällään? Ne pitävät sisällään ne vuodet, jolloin Rooman paavius oli voittoisaa, hallitsi. Vuosi 1519 on se hetki, jolloin Luther naulasi teesinsä Wittenbergin kirkon oveen, ja näin vasaran iskulla alkoi uskonpuhdistuksen aika.

Niinpä tässä jaksossa tulemme näkemään tuon Tyatiran seurakunnassa olleen saastutuksen kehityksen. Saanen pysähtyä ja tuoda asian esiin uudelleen: Efesossa me näimme, että sillä oli hyvin läheinen yhteys Genesisukseen. Muistatte lankeamisen - langennut nainen Genesisuksessa. Langenneen

rodun, mutta langenneen seurakunnan Efesossa. Paratiisiin - Eedenin - voittajan nauttia lankeamattomista olosuhteista, luopumisen keskellä. Seuraavaksi huomasimme, että Smyrnalla oli yhteytensä Exodukseen. Havaitsimme, että siellä ei ollut kyseessä lankeaminen - Jumalan ihmisten yhteydessä - vaan se oli vainon tulinen pätsi. Kun tulet paloivat kirkkaina, mitä tapahtui Jumalan varhaisille seuraajille Egyptissä. Se on myös, mitä tapahtui Smyrnan oloissa, kun pakanavainot liekehtivät niitä päin, jotka tunnustivat Kristuksen nimeä.

Mutta sieltä me siirryimme kolmanteen seurakuntaan, Pergamoon. Ja siellä me huomasimme, ettei se ollut Genesis tai Exodus, vaan nyt oli yhteys erämaavaellukseen. Koska nyt on liha joutumassa lankeamiseen. Tällä kertaa epäonnistuminen astuu esiin. Amalek on poissa, Bileam on poissa - se on erämaassa. Mutta erämaassa on myös voittajia, mutta he syövät mannaa. Salattua mannaa - siinä on kuva erämaasta. Mutta nyt me tulemme, ohitettuumme Genesisin, Exoduksen ja erämaan, tulemme seuraavaan vaiheeseen, valtakuntaan. Ja mitä löydät valtakunnassa? Löydät erään, joka hallitsee, istuu valtaistuimella hallitakseen. Ja tunnistatte, että tuon valtakunnan ajanjakso Israelissa, oli pitkälti merkitty epäonnistumisilla.

Eräs syvimmistä ja pimeimmistä epäonnistumisista oli yhteydessä kymmenen heimon ja kahden heimon jakautumiseen. Ja eräs asia, johon huomio kiinnittyy Tyatirassa, joka tuo polttopisteeseen koko epäonnistumisen kokonaisuuden: niiden heikkous, tottelemattomuus ja pahuus, jotka tunnustivat olevansa Jumalan ihmisiä. Kuka se oli? Se on nimi, jonka Jumalan Henki tuo vanhasta valtakunnan ajanjaksosta seurakunnan ajanjaksoon. Se on nimi: Iisebel. Kun näet nimen Iisebel, palaat Ahabin hallinnon aikaan. Palaat 1 Kun. 21:een. Mikä on kuva, joka täyttää mielesi? Esitän, että se on tämä: näette maanviljelijä Naabotin seisomassa pienen maatilkunsa luona. Mitä Ahab halusi tehdä? Ahab haluaa ostaa sen. Hän tahtoo käydä kauppaa maatilkusta. Niinpä hän tulee Naabotin luokse ja sanoo: "Minä ostan sen". Naabot sanoo: "Ei. Tämä on minun perintöni. Tämä kuuluu minulle Jumalalta, en voi luopua siitä". "No", sanoo Ahab, "annan sinulle paremman hinnan, myy se (voi tuota jääpäistä, fanaattista miestä)".

Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira

Hän sanoo: "En eläessäsi! En aio myydä sitä enkä käydä kauppaa siitä". Ja Ahab vetäytyy hävinneenä. Hävinneenä sellaiselle, jota hän kutsuisi jääräpäiseksi, fanaattiseksi vanhaksi farmariksi.

Mutta taustalla on myös nainen. Eikä niinkään taustalla, koska hän käyttää puolet päivästäan laittamalla yleen sotamaalustaan ja toisen puolen sotajalalla Jumalan ihmisiä vastaan. Ja hän juonii suunnitelman, juonen. Miten saada tuo omistus pois Naabotilta? Mitä hän tekee? No te tiedätte tarinan. Nainen lähettää sanan naapurikylien vanhimille, jotta nämä julistaisivat juhlan. Tuokoot he Naabotin sisään, ja antakoot hänelle korkean paikan. Ja sitten tuottakoot he vääriä todistuksia, että tämä mies on pilkannut Jumalaa. Niillä perustein he vievät hänet ulos välittömästi, ja kivittävät hänet kuoliaaksi.

Saatatte sanoa, miksei Jumala puuttunut asiaan - noin julkeaan toimeen? Miksei Hän tullut väliin ja päästänyt Naabotia pinteestä? Mutta muistiinkirjoitukset sanovat: Naabot kuoli. Ja nyt Isebel voi mennä takaisin Ahabin luokse ja sanoa: "Ahab - tuo omistus - voit mennä sinne ja käydä sisälle, se on sinun nyt! Se mies on poissa, voit vallata sen nyt".

Mies, joka ei suostunut myymään eikä käymään kauppaa. "Se on sinun". Ja muistakaa, että Ahab on mies, joka kahdesti tuossa luvussa sanoi myyneensä itsensä pahuudelle. Ja tiedätte, että juuri tuossa kohtaa profeetta astuu esiin ja ilmituo tuomion kuninkaalle. Mutta siinä koko kuva; ja ettekö huomaa kuinka kaikki sopii juuri tähän seurakunnan historian tilaan? Jossa paavilaisuus tahtoo kahmia valtaa, haluaa päästä asemaan, haluaa istua ja hallita maan kuninkaita. Ja kaikki mikä seisoo esteenä, ovat ne, joilla on periaate ja omaisuus Jumalalta - jotka seisovat Kristuksen Persoonan puolesta pimeimmissä olosuhteissa.

Te voitte ottaa tuon periaatteen sydämellenne. Koko paavilaisuuden historian ajan, sotien kautta joita he nostivat kansoja vastaan, jotka eivät halunneet alistua, läpi sukupolvien, kaikki historian muistiinkirjoitukset - läpi espanjalaisen inkvisition ja kaiken joka kulki sen mukana, voitte nähdä, kuinka koko tuon paavilaisen vallan tarkoitus oli kahmia asemaa, hallita kansakuntaa. Joka kerta kun ajattelen sitä,

ajattelen kuningas Henry V:tä, seisomassa paljain jaloin vain pelkkä lakana yllään Vatikaanin porteilla - kristikunnan mahtavin hallitsija seiso siellä neljä päivää lumessa, odottaen audienssia mieheltä; korruptoituneelta, epämoraaliselta, viheliäiseltä mieheltä, joka istui Vatikaanissa. Siinä on kuva, joka nousee esiin, kun näet sanan Isebel.

Nyt, veljet ja sisaret, poimikaamme langan päät uudelleen. Käytännön opetus, profeetallinen opetus - mutta joku sanoo tänä iltana sydämessään: "Mikä on henkilökohtainen opetus tai se yhä uudelleen esiin nouseva opetus, jonka voin oppia tässä?". Tänä iltana, vastaus on kyllä. Vastaus piilee tässä: että Rooma ja paavilaisuus ei ole koskaan muuttunut, eikä muutu. Älkää erehtykö siinä. He tulevat esittämään erilaisia metodeja ja julkisivuja eri maissa ja kulttuureissa - olemme nähneet sen. Mutta kaiken sen takana on muuttumaton päämäärä: että he haluavat hallita, maan kuninkaiden keskuudessa. Ja tiedätkö, se on vielä täydellisimmässä laajuudessaan näkemättä. Koska Ilmestyskirjan luvussa 17, portto ratsastaa pedon selässä, aivan kuin hän olisi vallassa. Ja hän omaakin vallan, tiettyyn pisteeseen saakka. Ajanjakson loppuun saakka, kunnes peto ja kuninkaat kääntyvät häntä vastaan ja maksavat hänelle takaisin. Mutta se ei ole vielä.

Nyt sanotte, onko tilanne tämä ympärillämme vielä tänäkin iltana? Ja minun ei tarvitse olla ulsterilainen nyt kertoakseni teille, mitä meidän ympärillämme on. Ympärillämme on tämä sama paavilaisuus, ja se on yhä samaa babylonialaista luonteeltaan. Mainitsin eräänä aiemmista illoista, että on sen pappeus. Nyt, Rooman pappeus on tätä. Se on maallista, valitsevaa ja esikuvaan perustuvaa. Sillä ei ole yhtään mitään tekemistä Uuden testamentin uskovan pappeuden kanssa. Heidän pappeutensa on taivaallista, universaalia ja todellista eikä esikuvallista. Me emme tarvitse menneisyyden esikuvia, ne ovat jo otettu pois ristin kautta. Meillä on nyt todellisuus. Siksipä me emme tarvitse musiikkia tai suitsutusta tai ikoneja saati sitten liturgioita. Niitä ei ole Uuden testamentin mallissa. Ja pappeus - muistatte, että jäljitin sen aiempänä iltana Babyloniaan saakka - vuonna 539 tuona lokakuun yönä, kun meedialainen Koores valloitti Babylonian, ja papit

Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira

pakenivat. He menivät Pergamoon. Siellä he kehittivät Ascelupiaksen lääketieteen opinahjon. Babylonian opetus ja se sormus, joka kantaa arvonimeä "pontifex maximum", siirtyi perintönä Pergamon kuningas Attalukselle. Ja hän lahjoitti kuningaskuntansa ja valtansa hallita Rooman keisarille. Julius Caesar kantoi sormessaan tuota sormusta "pontifex maximum", suuri pappi, sielun välimies. Ja sitten kun seurakunnasta tehtiin suosittu, mahtava valtias vuonna 378 jKr antoi tuon sormuksen Rooman piispalle. Damascus oli hänen nimensä, ja hän otti sen vastaan. Se on siirtynyt historian saatossa, niin että paavi kantaa tuota samaa sormusta juuri tänä iltana.

Hän ei ole välimies - tuo systeemi ajaa Jumalan edelle - hän on babylonialaisen systeemin välimies. Messupuvut ja kaikki vaatetus, joka näyttää niin esikuvalliselta, tuo päähine jota hän kantaa - ei mikään juutalainen päähine - se on kalajumala Daagonin pyrstö, mikä edustaa Nimrodia. Hänen kantamansa avaimet eivät ole Pietarin avaimet. Ne ovat Janneksen, vuoden avaajan, avaimet. Ja näin voisin jatkaa. Nuo messupuvut ja kaikki niiden mukana ovat babylonialaista luonteeltaan. Ei vain pappeus, vaan kaikki toimitukset: kaikilla seitsemällä sakramentilla on vastineensa babylonialaisissa toimituksissa. Lasten pirstottaminen on babylonialaista taustaltaan. Hahmot ja kuvat ovat babylonialaisia: äiti ja lapsi - Semiramis ja hänen poikansa Tammus; tämä tuli sisälle seurakuntaan Pergamon aikana. Se tuli, koska periaatteet hylättiin ja siten saastutus kehittyi. Asiat kuten rippitunnustamiset, joiden kautta Rooma pitää miesten ja naisten tietoisuutta kädessään, on babylonialaista. Kaikkien aikojen suurin jumalanpilkkua - messun pilkkua - jatkuva uhraaminen.

Mielenkiintoista on, että sana Tyatira merkitsee "jatkovaa uhraamista"! Eikös olekin! Kun jokainen meistä pelastetuista tänä iltana seisoo uhrin arvossa, joka kertakaikkiaan tehtiin täydelliseksi, ei tarvitse mitään korjauksia tai ihmistekoisia lisäyksiä. Siinä me seisomme tänä iltana. Pappeus, toimitukset ja välimiespappeuden periaatteet ovat babylonialaisia. Kiirastulen puhdistus, töiden kautta pelastuminen - voi veljet ja sisaret, me rakastamme syntistä, jota pidetään Rooman pimeiden muurien sisäpuolella, mutta me vihaamme tuota järjestelmää, joka

pitää heidät siellä. Joka pitää maanmiehiämme pimeydessä, joka kuuluu Babyloniaan. Joka pitää heitä hallussaan, pimeässä saatanallisessa otteessaan, se on juuri sitä, mitä Rooma on.

Ja tuo on juuri se kuva, joka tässä on piirretty. Ja käytännön opetus tänä iltana on tämä: jos me tunnistamme mitä se on, älkää salliko mitään tuosta pappeudesta, toimituksista tai periaatteista soluttautua ajatusmaailmaamme. Tulemme hetken päästä näkemään, kuinka tällä on laajempikin aspekti. Mutta me tulemme siihen kohtaan.

Me olemme käsitelleet käytännön opetuksen kuten myös profeettallisen. Olemme myös käsitelleet henkilökohtaisen, aina uusiutuvan opetuksen. Koska tämä seurakunta, tyatiralaisessa tilassaan, on yksi niistä viimeisistä neljästä, joille vetoomus "se jolla on korva, kuulkoon", on siirtynyt viimeiseen huomautukseen viestissä. Sillä on merkityksensä. Mutta neljä viimeistä seurakuntaa ovat näin samanaikaisia - yhdessä kulkien dispensaation loppuun saakka. Niin että meillä on ympärillämme tietyissä mittapuissa tyatiralaista tilaa. No mikä meidät sitten säilyttää? Tämä tuo minut Herran viestin opetuksen luo. Ja annan teille neljä yksinkertaista kohtaa, joiden uskon valaisevan sydämiämme. Ensimmäinen on tämä: haluan teidän huomaavan Kristuksen persoonan. Hän ilmoittaa Itsensä tälle seurakunnalle niin, että Hän vetää huomiota kahteen asiaan. Ensin Hän sanoo: "Näin sanoo Jumalan Poika". Eikö se ole merkityksellistä. Että täällä Hänen jumaluutensa on johdettu harhateille, että täällä tässä tilassa seurakuntaan tuli sisälle Marian poika - mutta nyt, Jumalan Poika. Tämä avaa sydämelleni Kristuksen jumaluuden. Nyt, näissä olosuhteissa huomaatte, että eräs hyökkäysten tärkeimmistä kohdista on aina ollut Kristuksen jumaluus. Jos menette taaksepäin historiassa, löydätte areiolaisen kiistan, joka vähensi Kristuksen pelkäksi ihmiseksi. Nähkää sybilliaaninen harhaoppi, joka kieltäytyi näkemästä Kristuksessa Jumalan ilmestymistä - kolme Yhdessä eikä Yhtä kolmessa. Löydätte jälkiä siitä jopa täällä Belfastissa tänä iltana. Mutta sen rinnalla kulkee tuo ilkeä hyökkäys Hänen neitseestä syntymistään kohtaan, ja Hänen synnitöntä elämäänsä kohtaan. Se tosiasia, ettei Hän voinut tehdä syntiä, eikä ainoastaan se, vaan

Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira

Hänen sijaiskuolemansa ja Hänen kunniakas ylösnousemisensa fyysisesti haudasta.

Toivon, että sydämenne sykähtivät, kun näitte joissakin sanomalehdissä tällä viikolla viittauksen silmäkääntötempuun - mikä Jumalaa pilkkaava lausunto miehiltä, jotka todistavat olevansa alamaisia Kristukselle. Tämä Yksi, rakkaat pyhät, on Se sama, joka kuoli ristillä minun tähteni ja sinun tähtesi. Makasi haudassa ja Jumala nosti Hänet sieltä, toi Hänet ylös haudasta - kunniakas ylösnousemus - Tämä haudasta ylösnoussut. Jumalan Pojan jumaluus, ja kaikki mikä siihen liittyy, paikoissa joissa Hänet on vähennetty ihmisten pojaksi; mutta sitten on muutakin: "jolla on silmät niinkuin tulen liekki ja jonka jalat ovat niinkuin kiiltävä vaski". Tämä vaski on sota-aseissa käytettävää vaskea. Tuo liekehtivä kupari näyttää olevan ajatuksena. Niinpä tulet Hänen läsnäoloonsa, jonka katse on läpituokea, ja jonka jalat voivat talloa sitä tuhkaksi, mikä ei kuulu Hänelle. Se on Hänen arvokkuuttaan, joka kohta katsoo Tyatiraa. Se joka on esitetty seurakunnalle Sinä, joka tutkii munaskuut ja sydämet. Hän tulee siis koettelemaan rakkauden ja tahtomisen. Hän aikoo katsoa suoraan sisälle aivan tämän nimenomaisen seurakunnan ytimeen; Kristuksen persoona.

Mutta katsokaapa lisää. Havaitsette kompromissin vaarat. Hän on puhunut ja sanonut: "Minä tiedän sinun tekosi ja rakkautesi ja uskosi ja palveluksesi ja kärsivällisyytesi ja että sinun viimeiset tekosi ovat useammat kuin ensimmäiset". Olen iloinen, että Herra havaitsee, jopa Tyatirassa, sellaista mikä ansaitsee Hänen kiitoksensa. Muistakaa, että Hän on suvereeni, että Hän on Se, joka voi tuomita oikeudenmukaisesti. Ja Hän havaitsee jopa noissa olosuhteissa jotain tietoisuutta vastuullisuudesta, joka ansaitsee Hänen palkintonsa - jopa näissä olosuhteissa. Voi rakkaat pyhät, Jumala on täydellisen suvereeni, ja vaikka emme voi olla samaa mieltä monestakaan asiasta jotka jatkuvat uskonnollisissa ympyröissä, me jätämme sen Hänelle, joka voi käsitellä niitä. Meidän tehtävämme on olla uskolliset Hänelle, kuten Kirjoitukset opastavat.

Mutta katsokaa kompromissin vaaroja juuri tässä tilanteessa. Että keskuudessaan he sallivat erään opettaa, erään aikaansaada periaatteita jotka olivat täydellisessä ristiriidassa Raamatun opetusten kanssa.

Aion esittää sydämellenne kun Herra sitä tutkii. Hän sanoi: "Mutta se minulla on sinua vastaan, että sinä suvaitset tuota naista, Iisebeliä". Luulen että tässä on kielioopin painoa, että sillä tarkoitetaan tämän naisen sietämistä. Ei niinkään, että he sietivät hänen opetustaan, vaan että he sietivät häntä. Nyt sanotte: "Mikäs siinä on vikana?". Annan teille kolme syytä, joissa seurakunta oli harhassa: ensiksikin, he olivat harhassa periaatteen suhteen, koska heikkoudesta todisti naisen olo sellaisella näkyvällä paikalla. Se oli Ahabin ongelma vaimonsa kanssa, yhteydessä Israeliin. Se oli hänen ongelmansa. Oli nainen, joka oli kaappaamassa itselleen aseman, johon hän ei ollut koskaan pätevytetty. Ja eikö tämä ole havaittu seurakunnan historiassa läpi vuosien? Missä on ollut harhaoppia, monta kertaa on ilmennyt nainen sen takana. Voitte ajatella Seitsemännen Päivän Adventisteja, spiritismiä, kristillistä tiedettä, teosofiaa - ja erityisesti nykyään helluntailaisuutta, ja siitä kehittyneenä karismaattista liikettä. Nyt, naiset sen takana olivat nimeltään Agnes Ozman ja Aimee S. MacPherson. Tiedämme, että näissä liikkeissä on monia hyviä kristittyjä ja me olemme varovaisia heidän takiaan. Mutta meidän on kohdattava se suoraan kasvoista kasvoihin, tunnistaa että kun naiset ottavat johdon, se on todiste heikkoudesta. Ja se on periaatteeltaan väärin.

Siksi kun kohtaatte karismaattisessa liikkeessä naisia selittämässä Jumalan Sanaa, leikatuin hiuksin, peittämättömin päin, seisoo puhumassa kuten profetat - juuri sitä he tekevät - itse asiassa profetoimassa, niin siinä teillä on sitä mikä on täysin vastoin Raamatun selkeää lausumaa. Enkä voi uskoa, että Jumalan Henki, joka kirjoitti Raamatun, sallisi naisen opettaa sen enempiä kuin riittää haltuunsa auktoriteettia mieheltä - että Pyhä Henki näin vaikuttaisi sisariin, ottamaan tämän paikan. Joten jos se ei ole Jumalan Henki, sen täytyy olla joku toinen henki. Joko syntyisin lihasta tai pimeämmästä voimasta, joka käyttää noita naisia tällä tavalla. Sanon tämän siksi, että uskon täydestä sydämeistäni - emme tahdo loukata ketään, joka on joutunut koukkuun näissä asioissa, mutta haluamme auttaa heitä, että he näkisivät tuon täydellisen periaatteellisen vääryyden, joka todistaa heikkoutta, jota he koettavat pönkittää väitteellä erikoisesta voimasta.

Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira

Mutta on vielä jotain enemmän: ei ole vain heikkoutta, mikä on periaatteeltaan väärin, vaan he olivat väärässä Jumalan määräysten suhteen - heillä oli opillista väärää. Että he sallivat opettaa ja vietellä Hänen palvelijoitaan - johtaa heitä harhaan. Jos tänä iltana tutkittu karismaattista liikettä, havaitsette että se on näyttämässä tietä jollekin sellaiselle, jota emme koskaan uskoneet näkevämme. Kysytte, mitä se on? Se johtaa tietä ekumeeniseen liikkeeseen, joka juontaa juurensa jotakuinkin vuodesta 1910. Se sittemmin sai vauhtia rattaisiinsa Amsterdamista 50-luvulla, jolloin Kirkkojen Maailmanneuvosto perustettiin. Tuosta päivästä lähtien he ovat liikkuneet kohti päämäärää yhdistää tunnustukset yhdeksi isoksi perheeksi. Kun tuo neuvosto perustettiin, heillä oli kolme päämäärää: yhdistää kaikki protestanttisuuden tunnustukset, kytkeä yhteen itäinen ortodoksinen kirkko yhdeksi veljeydeksi ja lopulta liittää nuo roomalaiskatolisuuteen. Ensimmäiset kaksi he ovat jo saavuttaneet, ja he työskentelevät kolmannen kanssa.

Mutta saatatte sanoa: eihän tuo pahemmin meitä kosketa? Me uskomme, että jokainen paikallisseurakunta on vastuullinen suoraan Jumalalle, ja seisoo itsenäisesti Herran edessä. Me olemme nähneet sen Kirjoituksista. Siksi se ei kosketa meitä. Ei, on toinenkin asia, joka liittyy tähän. Kulkemassa läpi jokaisen tunnustuksen ympärillämme tänä iltana on jotain sellaista, joka on jo saanut Canterburyn siunauksen (Anglikaanikirkko). Ja sillä on myös Vatikaanin hyväksyntä. Se on karismaattinen liike. Siinä voitte nähdä jotain, joka etenee hitaasti, mutta varmasti. Ja se yhdistää, ja kaikki jotka liittyvät siihen, ovat varsin tyytyväisiä sanoessaan, ettei oma seurakuntakotisi ole tärkeä, vaan se mistä me nautimme yhdessä Kristuksessa. Ja käyttäen tuota sanaa he yksinkertaisesti sanovat, ettei sillä ole mitään väliä, mihin tosiasiasia uskot, vaan tärkeintä on päästä sisälle kokemukseen. Pyri sisälle siihen nautintoon ja saa todella tietää mitä siinä on! Kuten näette, he laittavat kokemuksen Kirjoitusten edelle. Mutta se on väärin, täydellisen väärin. Kirjoitusten täytyy koetella kokemukset - ei toisinpäin. Ja kun ymmärrän tämän, sitten se merkitsee, että alan havaita, että kompromissille on periaate: on tottelemattomuutta; olemme kokeneet sen

Malesiassa, olen kohdannut sen monissa maissa, nähnyt sen seuraukset - jopa seurakunnan keskuudessa, joka kerran todisti seisovansa lujana Jumalan Sanan edessä.

Veljet ja sisaret, erityisesti nuoret uskovat, koetelkaa ne Sanan kautta. Ja kun huomaatte, etteivät ne ole Sanan mukaisia - niinkuin tullette huomaamaan, jos olette rehellisiä - sitten voitte asettaa ne jalkainne alle ja sanoa, etteivät ne ole Jumalasta. Ja alatte vetäytyä pois niistä ja alatte havaita tottelemattomuutta, joka sitoo heitä yhteen. Se, mistä tunnustuksellisuus tavallisesti pysyisi erossa, tässä on kuitenkin jotakin sellaista, joka on kulkemassa niiden kaikkien lävitse ja kytkemässä ne kaikki yhteen.

Niinpä siellä on heikkoutta periaatteissa, tottelemattomuutta Jumalan ohjeille, ja on myös käytännön pahuutta, koska tämä nainen lisebel ei pysähdy, onnistuttuaan johdattamaan heidät harhaan. Hän saa heidät ottamaan toisenkin askeleen: palvelijat tekemässä haureutta, syöden sellaista, mikä on uhrattu epäjumalille. Nämä kaksi kulkevat käsi kädessä: moraalittomuus ja epäjumalan palvelus.

Ja haluan jälleen kerran olla hyvin varovainen tänä iltana, koska monissa noista paikoista löytyy uskovia, rakkaita pyhiä, jotka eivät ole lukeneet Raamattuaan eivätkä asettuneet mieleltään niin kuin heidän olisi pitänyt. Me rakastamme noita pyhiä Kristuksessa. Mutta me uskomme, että kaikki sen suuntainen opetus, johtaa moraalitason vajoamiseen ja se on tuonut onnettomuuden moneen sydämeen ja kotiin - kyllä, ja myös moniin seurakuntiin. Siellä on sitä, mikä on väärän opetuksen tulosta. Ja se on väärää toimintaa.

Jos teillä on opetus oikein, niin siitä seuraavat oikeat käytännöt. Ja tullette huomaamaan, että pyhät tuntevat jotain pyhityksestä ja erottautumisesta. Aivan kuten Naabot teki: laittoi jalkansa lujasti sille osuudelle, jonka Jumala oli hänelle antanut. Ja he sanovat, todistuksen ja todellisuuden voimalla: "Tässä minä seison", kuten Luther. Te varmaan muistatte hänet, kun hän sanoi: "Tässä seison, enkä muuta voi, koska se on Jumalan Sanaa".

Niinpä kompromissin vaara - oi, jospa voisin tänä iltana vain hetkeksi saada nuorten uskovien sydämeen, että tulisivat Kirjoitusten luo, ja koettelisivat kaiken Kirjoituksilla. Ja Jumalan Henki on valaiseva heidän mielensä,

Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira

ja tiedättekö, silloin seuraa erottautumista ja pyhitystä. Tulee olemaan siunausta Herralta itseltään.

Mutta nyt, tässä on kolmas pieni huomautus: olemme katsoneet Kristuksen persoonaa. Olemme katsoneet kompromissin vaaraa. Nyt tulemme katsomaan turmeltumisen rangaistusta. Ja mitä se on? Herra sanoi: "Minä olen antanut hänelle aikaa parannuksen tekoon". Tässä tuomiossa, jota Herra on toteuttamassa, on kolme huomautusta, jotka haluan kertoa: Hänen kärsivällisyytensä. Herra oli kärsivällinen. Hän antoi hänelle aikaa parannuksen tekoon. En tahdo korostaa profeetallista osuutta, mutta Jumala antoi hänelle tilaa parannuksen tekoon. Ja luonnollisesti, hän kieltäytyi siitä ja piti kiinni opeistaan, toiminnoistaan ja periaatteistaan. Mutta Herra puhuu tuon tuomiosta, eikä nainen tehnyt parannusta. Nyt, Herra menee hieman pitemmälle. Hän puhuu tuomiosta, joka tulee tapahtumaan käytännössä. Ja Hän sanoi: "Minä syökseen hänet tautivuoteeseen". Nainenhan oli käyttänyt vuodetta nautintoihinsa - kuvaannollinen ilmaisu. Mutta nyt siitä tulee kärsimyksen vuode. Teidän ei tarvitse kääntää montaakaan sivua, Ilmestyskirjan lukuun 17, nähdäkseen siellä paavilaisuuden tuhon ja kaikkien niiden, jotka ovat yhteydessä häneen. Epätoivon näkymän alla onkin suuri Babylon. Kääntäkää sivua lukuun 17 ja nähkää, että kun Jumalan aika on koittanut, Hän laittaa niiden sydämiin, joita nainen luuli hallitsevansa, että nämä kääntyisivät häntä vastaan, maksaakseen hänelle takaisin, tuhoten ja polttaen hänet tulella. Kaikilla noilla ilmaisuilla on todellinen merkitys. Luonnollisesti tämä tapahtuu vasta sen jälkeen, kun Herra on hakenut Hänen oikean seurakuntansa kotiin ja jättänyt tuon valheseurakunnan tuhoonsa ja tuomioonsa, joka on varmasti tuleva sen ylle.

Älkää vain erehtykö: Roomalla on suuria päiviä edessään. Rakas pyhä, tuolla naisella on suuria toimia edessään. Hänestä tulee erittäin suuri maailman hallitsija. Voitte nähdä sen siitä näkymästä, jonka Jumala naisesta antaa tuossa luvussa. Hänellä tulee olemaan valtaa, jota hänellä ei ole koskaan aiemmin ollut. Ja hän on tulossa sitä kohti, tänä iltana, liikkuen nopeasti. Mutta hänen tuhonsa, hänen kadotuksensa, hänen tuomiionsa on varma. Se helakanpunainen nainen on tuomittu Jumalan tuomiossa.

Mutta tuo tuomio on hyvin käytännöllinen. Herra sanoo: "Ja hänen lapsensa minä tappamalla tapan... ja ne, jotka hänen kanssaan tekevät huorin, minä syökseen suureen ahdistukseen". Monilla on ollut vaikeuksia tuon raamatunkohdan kanssa. Mutta pian havaitsemme, tai ehkäpä ensi kerralla, että kun ahdistus astuu kuvaan, oikea seurakunta, pelastetut, ovat jo poisotetut. Ja se mikä jää jäljelle, kuten Rooma jää, on se joukko joka tulee kohtaamaan kivun päivät, ahdistuksen päivät, joka odottaa tulevaisuudessa, Jumalan suunnitelmassa. Ne, jotka ovat olleet yhteydessä häneen, eivätkä ainoastaan partnerit, vaan hänen jälkeläisensä - hänen lapsensa - jotka syntyivät tästä epäpyhästä liitosta, jotka itse asiassa syntyivät hänestä, he myös jakavat hänen tuomiionsa. Mutta se on käytännöllistä koskien hänen persoonaansa, hänen partnereitaan, ja hänen jälkeläisiään. Ja se tulee olemaan julkinen osoitus Jumalan tuomiosta.

Mutta on vielä viimeinen huomio, jonka tahdon kertoa, yhteydessä tuomioon. Se ei tule olemaan pelkästään käytännöllistä - Herra on ollut kärsivällinen - vaan se tulee olemaan täydellinen. Hän sanoi: "Ja minä annan teille kullekin tekojenne mukaan". Voi, eikö paavilainen hallinto ole runnonut asiaansa läpi vuosisatojen? Eivätkö he ole painottaneet sitä, että tee parhaasi pysymällä heidän todistuksessaan - sen ulkopuolella ei ole pelastusta! Ja kaikki toiminnot jotka siihen liittyvät: rukoukset, aneet ja niin edelleen. Mutta nuo työt tuovat tuomion. Tuomio taivaasta tulee olemaan täydellinen.

Ne meistä, jotka ovat pelastuneita, me tiedämme ettemme ole pelastuneet tekojen kautta. Ei ole mitään sellaista, mitä me voisimme tehdä, mutta on työ jonka Jeesus teki ja se toi meidät rajattomiin siunauksiin.

Vielä tämä huomio: lupaus Hänen tulemisestaan. "Teille muille", tässä on maininta jäännöksestä ensimmäisen kerran, "Tyatirassa oleville, kaikille, joilla ei ole tätä oppia, teille, jotka ette ole tulleet tuntemaan, niinkuin ne sanovat, saatanan syvyyksiä, en minä pane teidän päällenne muuta kuormaa; pitäkää vain, mitä teillä on, siihen asti kuin minä tulen". Niin, jopa näissä olosuhteissa olisi jäännös, niitä jotka eivät olleet yhteydessä tuonlaatuiseen opetukseen. Kyllä, ja Saatanan syvyyksien kanssa se on kokonaisuudessaan aivan toisenlainen viesti:

Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira

kehittää Rooman opit, toiminnot ja periaatteet, jotka ovat saatanallisia, nousten babylonialaisista opetuksista. Olemme juuri käsitelleet niitä. Mutta huomaatte, kuinka ne enteilevät saatanallisen opetuksen perimmäisiä syvyyksiä.

Ja sitten Herra sanoo: "Teille muille... pitäkää vain, mitä teillä on, siihen asti kuin minä tulen". Voi, joka kerran kun luen sen, se tuo mieleeni sen tarinan, joka antoi B.B. Blissille taustan hänen laululleen. Se oli vuonna 1864. Ja muistatteko kenraali Corsin ja Amerikan sisällissodan. Hän ja hänen joukkonsa olivat piiritetty, ja hänen miehensä olivat kuolemaisillaan. Taistelu riehui, ja kenraali Cors oli valmis antautumaan armeijan jäännöksensä kanssa. Yhtäkkiä Kennisaw'n vuorelta, 20 mailia tuolta tasangolta, pieni lippu nähtiin liehuvan. Ja kun miehet lukivat siinä olevan viestin, he sanoivat sen ääneen: "Pitäkää linnakkeenne, minä olen tulossa. Sherman". Kenraali Sherman oli kiiruhtamassa apuun. Tiedättekö, B.B. Bliss sai kiinni sen merkityksestä, kun hän sanoi: "Pitäkää linnakkeenne, minä olen tulossa. Jeesus viestittää: jääkää. Lähettäkää vastaus takaisin Taivaaseen, Sinun armostasi sen teemme".

Mikä tässä on kuvassa? Tämä: "Ja joka voittaa ja loppuun asti ottaa minun teoistani vaarin, sille minä annan vallan hallita pakanoita". Eikö tämä ole sitä, mitä Rooma on aina havitellut? Tämä on sitä, minkä vuoksi tuo nainen myi itsensä Baalille, hän harjoitti haureutta maan kuninkaiden kanssa saavuttaakseen tätä: aseman, vallan ja omistuksen. Kaapatakseen valtaa - mutta tiedättekö, ainoa valta jota hän saa maailman laajuisesti on se valta joka on kaikkivaltiaan Kuninkaan ja Jumalan kädessä. Sen, jonka Jumala asettaa valtaistuimelle päivänä, joka on vielä tulevaisuudessa.

Mutta tiedättekö, pääasia on tämä: Hän tulee jakamaan tuon vallan ja tuon paikan. Hän tulee jakamaan sen kansansa kanssa. Sen voittajan kanssa, joka tässä Hänen hylkäämisensä ajassa, tässä pilkan ajassa Kristusta kohtaan. Näissä olosuhteissa voittajaa odottaa osuus ja paikka kuningaskunnassa. Huomaatteko asian ytimen? Tälläkin seurakunnalla on tuo valtakunta taustallaan, ja itse Kuningas on tulossa. Tämä Kuningas on pian hallitseva, ja ne Häneen liittyneet kärsivät ihmiset tulevat jakamaan Hänen hallintansa päivänä, joka on vielä tulevaisuudessa.

Rakkaat pyhät, parempaa on edessä, mutta yksi pieni huomio: "minä annan hänelle kointähden". Sanotte: mitä se tarkoittaa? Esitän, mitä se tarkoittaa minulle. Saatatte olla samaa mieltä tai sitten ette. Kointähti viestittää nousevasta aamunkoitosta. Se on tuo tähti, joka edeltää aurinkoa horisontin yllä. Usein se on planeetta Venus tai Jupiter. Mutta se on kointähti: aamunkoiton lähetti. Ja Herra sanoo tässä voittajalle - noissa olosuhteissa, ja muistakaa että tämä seurakunta on ensimmäinen niistä neljästä jotka jatkavat tämän dispensaation loppuun asti. Mitä se tarkoittaa? Voittajalle Hän sallii, antaa ja paljastaa sen suuren totuuden tempauksesta - Hänen tulostaan. Se on sitä mikä edeltää aamunkoittoa, maan aamunkoittoa. Mutta meillä tulee olemaan ennen sitä kointähden saapuminen ja koitto, ja sielu noissa olosuhteissa ymmärtää sen ja sanoo: "Jeesus on tulossa, laulakaa se korkeuksiin, hakemaan niitä jotka verellään osti, tulossa hallitsemaan korotettuna Herrana. Jeesus on tulossa uudelleen!"

Veljet ja sisaret, Hän on tulossa. Hän saattaa tulla jo tänä iltana!

Herra siunatkoon Sanansa.

Jim Allen

Kysymyksiä ja vastauksia

Joutuuko seurakunta kokemaan ahdistuksen ajan?

Raamattu vakuuttaa, ettei seurakunta, joka on Kristuksen ruumis, tule kokemaan "Suurta ahdistusta" tai "Jaakobin ahdistuksen aikaa". Tässä jumalallisen tuomion ajanjaksossa, Jumala tulee käsittelemään Israelin hengellistä sokeutta ja syntejä palauttaakseen sen Hänelle. Daniel 9:24-27 on tärkeä raamatunpaikka, joka kuvaa Israelin historiaa Jerusalemin tuhosta Babylonin kautta (2 Aikak. 36:15-21) heidän ennalleen asettamiseensa ja siunauksiin heidän Kuninkaansa Kristuksen alaisuudessa. Tämän dispensaation uskovia ei ole mainittu tässä profetiassa eikä missään muussakaan, jotka liittyvät Israelin maanpäälliseen toivoon tai tuomioon. Meidän toivomme on taivaallinen, koska Jumalan viha meitä kohtaan asetettiin ihmeellisen Sijaisemme ylle Golgatalla (Room. 8:1, 32-39).

2 Tess. 2:3-12 ilmoittaa Herran päivän, jolloin Hänen vihansa vuodatetaan kansojen (ensimmäiset 42 kuukautta) ja Israelin päälle, ja se alkaa "laittomuuden ihmisen" ilmestymisellä. Mutta ensin on tapahduttava, että "tulee tieltä poistetuksi se, joka nyt vielä pidättää". Ylöstempaukseen saakka Pyhän Hengen työ ja seurakunnan läsnäolo pidättävät tuon "pahan" ilmaantumista, ja siksi myös Jumalan vihaa.

Ylöstemmattu seurakunta ei tule olemaan Jumalan todistaja maan päällä tuona ajanjaksona. 144.000 juutalaista nostetaan saarnaamaan Israelin toivon sanomaa, ei seurakunnan toivon.

Kristuksessa olemme "valon lapsia" emmekä "pimeyden", jotka on pelastettu maailmalle tarkoitettulta, tulevalta vihalta (1 Tess. 10; 5:2-9).

Ilm. 3:10 lupaa, "pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin". Meillä on "siunattu toivo", "lohdutus" – Kristuksen äkillinen paluu, koska "meillä on yhdyskuntamme (kirjaimellisesti: kansalaisuutemme) taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi (Vapauttajaksi)" (Fil. 3:20).

James N. Smith

Eroaako ylöstempaus Kristuksen paluusta maan päälle?

Kristuksen toisella tulemisella on kaksi vaihetta: tempaus yläilmoihin (1 Tess. 4:17) ja paluu maan päälle (Sak. 14:4). Käsite tempaus, ilmaisusta "ottaa ylös" (1 Tess. 4:17), kirjaimellisesti merkitsee "kaapata pois". "Itse Herra" (jae 16) tulee nappaamaan pois yläilmoihin sekä ylösnousseet että elävät uskovat "olemaan Herran kanssa" (ks. Joh. 14:3), "Sillä ei Jumala ole määrännyt meitä vihaan" (1 Tess. 5:9, 1:10 ja Room. 5:9). Sen vastakohtana, Hänen paluussaan maan päälle, Hän saapuu pyhiensä kanssa (Sak. 14:5, Ilm. 19:14) ja "mahtavien enkeliensä kanssa" (2 Tess. 1:7). Sillä kertaa Hän toimeenpanee vihansa, "ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa" (2 Tess. 1:8).

Toinen eroavaisuus 1 Tessalonikalaiskirjeessä on, että Paavali piti ylöstempausta äkillisenä; se saattoi tapahtua jopa silloin kun hän kirjoitti, koska "me, jotka olemme elossa" (1 Tess. 4:14,17) sisälsi myös hänet. Hän sanoo, että tessalonikalaiset odottivat silloin "taivaista hänen Poikaansa" (1:10, ks. Tiit. 2:13). Jälleen vastakohtana, paluu maan päälle edellyttää tapahtuneita merkkejä (Matt. 24:3, 6, 15, 21, 29-30) ennenkuin se ilmenee. Se ei voisi tapahtua tänään. Lisäksi ilmaisu, "Ihmisen Pojan tulemus", on liitetty vain Hänen paluuseensa maan päälle. Ja vielä, sekä nukkuvien että elävien pyhien muuttuminen tempauksessa (1 Kor. 15:51-53) oli salaisuus, joka paljastettiin vasta Uudessa testamentissa. Sitä ei ollut profetoitu niissä Vanhan testamentin osioissa, jotka käsitelivät Herramme paluuta maan päälle.

S. Thompson

Opettaako 2 Tess. 2:7, ettei Pyhä Henki ole enää maailmassa tempauksen jälkeen?

Kysymykseen luonnostaan kuuluva totuus on, että Jumalan Pyhä Henki, Hänen ainutlaatuisessa liitossaan seurakuntaan (Joh. 14:16), on jakeen 7 "Pidättäjä". Tämä pidättäjä otetaan tieltä pois tempauksessa, sallien sen, että laittomuuden ihminen "vasta ajallansa ilmestyy" (jae 6). Johannes kuitenkin näki, että taivaassa oli "suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea" (ilm. 7:9, 14). Nämä, yhdessä elävien "lampaiden" kanssa (Matt. 25:33), syntyivät uudesti ahdistuksen aikana, seurakunnan ylöstempauksen jälkeen. Hengen täytyy siis

Kysymyksiä ja vastauksia

olla toimimassa maan päällä tempauksen jälkeenkin, koska muuten kukaan ei voisi uudestisyntyä (Joh. 3:5). Ja kaiken sen, mikä tulee Jumalan luokse 144 000 sinetöidyn palvelijan todistusten kautta (Ilm. 7:4), täytyy tapahtua Hengen voiman vaikutuksesta. Jumalan Henki tulee myös herättämään kaksi teloitettua todistajaa (Ilm. 11:11, ks. myös Room. 8:11).

William Skates

Kuinka "ahdistuksen ajan" uskovat eroavat tämän ajan uskovista?

Danielin 70. viikon ajan uskovat saavat iankaikkisen elämän (Joh. 3:5, ja myös Hes. 36:25), ja nauttivat hengellisiä "Uuden Liiton siunauksia" (Jer. 31:33-34; Hes. 36:25-27). He tulevat riemukkaasti odottamaan Uuden Liiton täydellistä toteutumista (Jer. 32: 37-41; Hes. 36:28). "Henkeni minä annan teidän sisimpäanne" (Hes. 36:27) eroaa lupauksesta meille, "me (Isä ja Poika Hengen kautta) tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan" (Joh. 14:23). Tässä ajassa uskovan ruumis on Hengen temppele, joka "on teissä" (1 Kor. 6:19).

Morsian on silloin jo temmattu, ja sen vuoksi ahdistuksen ajan uskovat eivät ole "Kristuksessa" tai "yhtä Kristuksen kanssa" (Ef. 2:13-18; 5:30-32).

David Oliver

Suuria evankeliumitekstejä (Room. 5:9)

"Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta" (Room. 5:9).

Raamattu kertoo, että Jumala katsoi alas taivaasta, ja "Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri maan päällä" (1 Moos. 6:5). Ihmisen synnin ja kapinoinnin seurauksena Jumala sanoi: "Minä hävitän maan päältä ihmiset, jotka minä loin". Vaikkakin Jumala pyhydessään oli julistanut, että ihminen hävitettäisiin, "Nooa sai armon Herran silmien edessä". Kaikista maan päällä asuneista ihmisistä vain Nooa totteli Jumalaa, ja Jumala neuvoi häntä: "Tee itsellesi arkki honkapuista". Niinpä, kotinsa lähellä tasamaalla, Nooa alkoi toteuttaa 100 – vuotista "tulikoettaan", rakentaen 150 metristä alusta täsmällisesti Jumalan ohjeiden mukaisesti. Hänen suuren rakennusurakkansa aikana, Nooa oli "vanhurskauden saarnaaja". Hän varoitti ihmisiä Jumalan vihasta, joka oli pian lankeava.

Keskustelu Nooan ja uteliaan katselijan kesken on saattanut olla seuraava:

Katselija: miksi olet niin kiivaasti saarnaamassa ja rakentamassa?

Nooa: Jumala aikoo tuhota maailman vedenpaisumuksella.

Katselija: mistä tiedät, että näin tulee tapahtumaan?

Nooa: Jumala antoi Sanansa.

Katselija: kuinka sinä ja perheesi pelastutte?

Nooa: pelastumme vihasta tämän arkin kautta.

Kyynikot ja epäilijät ovat varmaan pilkanneet, mutta mikään ei ole voinut vavistella Nooan luottamusta tai kenenkään Nooan perheen seitsemästä jäsenestä. Kun tulvavedet tulisivat, he pelastuisivat vihalta arkin kautta. Tämä luottamus ei perustunut ylimielisyyteen tai hurskauteen, vaan Jumalan varmoihin lupauksiin.

Kun hän sai arkin rakentamisen valmiiksi, Nooa, hänen perheensä ja sadat eläimet joka puolilta maailmaa menivät sisään arkkiin, ja "Herra sulki oven hänen jälkeensä". Kaikki, jotka pelastuisivat, olivat turvassa arkin sisällä ja: "sinä päivänä puhkesivat kaikki suuren syvyyden lähteet, ja taivaan akkunat aukenivat". Vesi nousi ylös maasta ja sitä tuli myös taivaalta neljäkymmentä päivää ja yötä, "niin että kaikki korkeat vuoret kaiken taivaan alla peittyivät".

Vaikkakaan Kirjoitukset eivät kerro, miten ihmiset reagoivat kun tulvavedet alkoivat nousta, eloonjäämisen halu on saanut ihmiset yrittämään paeta Jumalan tuomiota. Jotkut ovat yrittäneet nousta korkeammalle paikalle, toiset varmaan yrittäneet löytää pääsyä arkkiin ja varmaan toiset ovat yrittäneet rakentaa laivoja tai lauttoja. Mutta kaikille niille arkin ulkopuolella, lopputulos oli maailmanlaajuisesti sama: "Silloin hukkuivat kaikki liha, joka maan päällä liikkui: linnut, karjaeläimet, metsäeläimet ja kaikki pikkueläimet, joita maassa vilisi, sekä kaikki ihmiset". Yksi kerrallaan, miehet ja naiset arkin ulkopuolella, saivat oppia kauhistuttavan totuuden: toivo on mennyttä ja kaikki mahdollisuudet pelastua – ohi.

Kuinka erilaista olikaan Nooan perheen hiljainen luottamus, kun he katsoivat kohti tulevaisuutta, siitä kauhistuttavasta todellisuudesta, että arkin ulkopuolella olevien mahdollisuudet olivat mennyttä – nämä olivat turvattomia myrskyltä.

Vaikkakin lähes kaikki asiat lähtien Nooan päivistä ovat muuttuneet, menneet vuosisadat eivät ole onnistuneet parantamaan ihmisen moraalista perusluonnetta. Samat pyrkimykset syntyivät ja kapinaan Jumalaa vastaan ovat jäljellä vielä tänäänkin. Mutta vieläkin vakavammin kuitenkin tulisi muistaa, ettei Jumala myöskään ole muuttunut. Sama Jumala, joka julisti tuomion Nooan päivien syntien takia, on samasta syystä julistanut tuomion myös tätä nykyistä maailmaa vastaan (2 Piet. 3:10): "silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat".

Onneksi Jumala ei ole jättänyt meitä ilman toivoa. Jumala on varannut pakotien. Tämä pakotie on kuvattu ja sinetöity Hänen Pyhässä Sanassaan (1 Joh. 1:7): "Jeesuksen Kristuksen, hänen (Jumalan) Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä".

Kun katsot eteenpäin tähän jumalallisesti luvattuun, Jumalan vihan kiivaaseen ryöppyyn, voitko sanoa täydellä luottamuksella: "MINÄ PELASTUN Hänen kauttansa vihasta"?

Brent MacLeod

